

finde Former — og det tror jeg vil være muligt —, hvorunder man kan drage Postvæsenet til Nytte for Opsparingen.

Sven: Efter den sidste ærede Talers Gennemgang af Lovforslagets Grunde og dets Indhold, er der jo ærlig talt ikke ret meget tilbage af det, og det kan kun glæde mig, idet jeg paa mit Partis Vegne paa Forhaand maa erklære, at vi ingen Sympati har for Lovforslaget. Vi mener, at Staten ikke bør overtage Opgaver, naar disse paa betryggende og tilfredsstillende Maade løses af de private Virksomheder. Vi kan ikke se, at de Argumenter, der er fremkommet for at indføre den nye Virksomhed, i Virkeligheden har noget paa sig. Jeg har med den samme Glæde som den sidste ærede Taler konstateret, at der fra det ærede Regeringspartis Side lægges saa stor Vægt paa at fremme og stimulere Sparelysten i alle Befolkningsslag. Det er glædeligt, og det skal blive understreget. Men jeg tror nu, at hvis der virkelig skal være Alvor i at vække og stimulere Sparelysten, saa er dette Lovforslag en ikke særlig fremragende Vækker. Nej, man skulde saa gaa helt andre Veje. Man skulde efter mit Skøn se, om det ikke var muligt at faa Folk til at spare ved ikke at lægge dem alle mulige Hindringer i Vejen, ved ikke at beskatte Sparsommeligheden, hvilket jo netop er det, man gør i Øjeblikket. Man ønsker oven i Købet fra Regeringspartiets Side at fortsætte med Beskatningen af Sparsommeligheden. Vi har i dette Øjeblik til Behandling i Rigsdagen to Lovforslag, der tydelig viser dette. Det ene er et Forslag om en eksorbitant Forhøjelse af Arve- og Gaveafgiften, det andet gaar ud paa, at man fremtidig ikke skal have Lov til i sin skattepligtige Indkomst at fradrage de Beløb, man har erlagt i Formueskat. Alt dette synes mig at være Tegn paa, at der endnu ikke fra Regeringspartiets Side er den rette Villie til at fremme Sparelysten i den danske Befolkning. Men jeg tager dette Lovforslag som et lille Foraarstegn — vi er jo snart ved Foraaret, og det kan jo være, at Regeringspartiet vil gaa videre paa den Vej, som man saa stærkt har fremhævet, specielt ved dette Lovforslag.

Lovforslaget forekommer mig at optræde med Listesko. Det søger at være uhyre beroligende; det er ikke Meningen at genere bestaaende Virksomheder, man ønsker kun at fremme Sparsommeligheden. Men naar man vil se efter, om der virkelig er Garantier for, at ikke bestaaende Sparekassevirksomheder generes, saa maa man erkende som den ærede sidste Taler, at der ingen Garanti

er. Og Sporene fra Udlandet skræmmer i allerhøjeste Grad. Man er i dette Øjeblik i Sverige inde i en skarp Diskussion om, hvorvidt man skal forhøje de tilladte Maksima for Indsættelse i Postsparekasserne. Man har i Sverige successive forhøjet det Maksimum, der kan indsættes af en enkelt Person, og man vil nu gaa videre og sætte det op til, jeg tror 10 000 Kr., hvorved man ganske kommer udenfor det, der oprindeligt blev angivet at være Formaålet med Loven. Man har ogsaa set, som allerede fremhævet under denne Debat, at Rentesatsen er bleven sat i Vejret, og vi har ikke den fjerneste Garanti for, at den Bestemmelse, som findes i Loven om, at Rentefoden fastsættes af Tilsynsraadet, vil garantere for, at Renten ikke successive ogsaa her bringes op i Niveau med den almindelige Sparekasserente. Alt hvad man i saa Henseende har at holde sig til, er en Udtalelse i Motiverne til Lovforslaget og en Udtalelse, der er fremsat af den højtærede Minister, og det synes jeg ikke kan være betryggende.

Henvisningen til, at andre Lande er velsignede med en lignende Institution, tillægger vi fra vor Side ingen Betydning. Forholdene i andre Lande er vidt forskellige, saaledes som det i Enkeltheder er paapeget af den ærede Ordfører for Venstre, og som jeg derfor ikke har Anledning til at gaa ind paa. Maa jeg i denne Forbindelse overfor en Udtalelse af den ærede socialdemokratiske Ordfører, der sagde, at man i Sverige fra alle Sider var saa tilfreds med Ordningen, gøre opmærksom paa, at dette ikke er rigtigt. Man er netop i Sverige, som jeg sagde, inde i en stærk Diskussion om Postsparekassevirksomheden og navnlig dens Trang til Ekspansion.

Overfor Henvisningen til, at Postvæsenet gennem sine 1 350 Posthuse lettere skulde kunne faa Folk i Tale, kan man ikke komme uden om, at der her i Landet findes 1 456 Sparekasser, Banker og Bank- og Sparekassafilialer, saa der er saamænd Steder nok, hvor Folk kan faa anbragt deres Penge. Og det har jo vist sig at være et forbavsende Antal Konti, der ikke alene i Sparekasserne, men ogsaa i Banker staar med forholdsvis smaa Beløb, hvilket jo kun kan tages som Udtryk for, at Trangen til at spare stadig væk er stærkt udbredt i dette Land.

Jeg tror derfor, at skulde der endelig kunne fremføres noget Argument, der virkelig battede, for dette Lovforslag, saa skulde det være, at Postvæsenet kunde tjene noget ved denne Virksomhed, og jeg forstaar, at det i Virkeligheden er Postvæsenet,